

בשםחה ולחראות שמחה, שהרי המgom גורם. ועל זה כתוב (תהלים ק) עבדו את הא בשמחה באו לפניו ברכננה. שהרי צריך שלא להראות בו עצב.

ואם תאמר, אם כן, מי שהו בא צער ודקק, שלא יכול לשמה את לבו, ומתחזק דחקו יש לו לבקש רחמים לפני הפלך העליון. אם כן, לא יתפלל תפלה כלל, ולא יפגש בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמה את לבו ולהכנס לפניו בשמחה. מה התקוו שיש

לאדם זהה?

אלא וראי הרי שניינו, כל השעררים נגעלו ונסגרו, ורשערי דמעות לא נסגורו, ואין דמעה אלא מתחזק צער ועצב, וכל אוטם הממננים על אותו השערם, כלם משברים חתיכות קשות ומונעלים ומכוונים אומן דמעות, ואומה תפלה נכנסת לפניו המפלך הקדוש.

ואו לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעה ט) בכל צרתם לא אחרים. תשוקת אותו העולם העליון לפיקום זהה, זכר תשושותיו פמיד אל הנקבה. כשהנכנס המפלך לארירה ומוציא אותה בעצב, אז כל מה שהיא רוצה, נמסר בידיה, והואו אדם ואויה תפלה לא חזרה ריקם, והקדוש ברוך היא חס עליון. אשרי חלקו של אותו אדם ששופך דמעות לפניו הקדוש ברוך הוא בתפלתו.

כמו זה בשבת, מי שיושב בתענית בשבת, מתחזק צערו מראיה עצב, ובשבת שולט אותו רקיע עליון, אותו שגראה בשמחה, שהוא שמחה ומושם

ולאחוזה חדוה, דהא ארטרא גרים. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה באו לפניו ברכננה. דהא אצטראיך דלא לאחוזה בה עציבה.

יא תימא, אי הבי, האי מאן דאיו בצערא ובdochka, דלא יכול למחד לייביה, ומגו דוחקיה אית ליה למבע רחמיין, קמי מלכא עללה, אי הבי, לא יצלי אלותא כלל, ולא ייעול בעציבי כלל, דהא לא יכול למחד לייביה, ולאעלא קמיה בחדוה, מאי תקונא אית

לייה להאי בר נש.

אלא ודאי הוא תנינן, כל פרעון נגעלו ואסגירו, ותרעון דמעין לא אסגירו, ולית דמעה אלא מגו צערא ועציבו. וכל אינון דמען על אינון פרעון, כלחו מתרין גיזין ומגעולין, ועילין אינון דמעין, והיה אלותא עאלת קמי מלכא קדישא.

בדין הוא אחר אית ליה דוחק, מה הוא עציבו וdochka דההוא בר נש, ומה דעת אמר (ישעה ט) בכל צרתם לא צר. תיאובתיה דההוא עלמא עללה, לגבי hei אטר, בדכורה דתיאובתיה תדר לגביה דנווקבא. בד מלכא עצאל לגבי מטרוניתא, אשכח לה בעציבו, בדין כל מה דאייה בעאת, בידהו אטמסר, וההוא בר נש, והיה אלותא, לא אהדר בריקנייא, וקודשא בריך הוא חייס (דף ק"ט ע"ב) עלייה. זכה חילקה דההוא בר נש, ואושיד דמעין קמי קדשא ביריך הוא, בצלותיה.

בגוניא דא בשבת, מאן דיתיב במתניתא בשבת, מגו צעריה אחיזי עציבא, ובשבת שלטא ההוא רקייעא עללה, ההוא דעתחזי בחדוה, וายהו חדוה ותדי לכלה. ההוא דיתיב בעציבי, בגין